

derne Arbejderbevægelse, og at det var farligt at komme ind paa at lovgive paa dette Omraade, idet Lovforslaget tilfugter kun at gavne en enkelt Klasse af Borgerne, og endelig er der blevet sagt og ment — det har man tydeligt kunnet forstaa —, at Lovforslaget var et socialistisk Lovforslag, og jeg tager ikke i Betænkning at antage, at det navnlig er det sidste, der har lagt Hindringer i Vejen for Forslagets videre Fremme. Dette er imidlertid ikke Tilfældet, hvilket jeg dog ikke skal opholde mig ved nu, men som jeg senere skal vende tilbage til. At Forslaget skulde være et Udslag af den moderne Arbejderbevægelse, kan jeg ikke nægte. Det forholder sig ganske saaledes, at Arbejderne ved deres Organisationer og Diskussioner og hele deres praktiske Virksomhed og Sammenslutning nu for Tiden ere komne til Erkendelse af, at der bør træffes Forholdsregler i den af Forslaget antydede Retning og Bestemmelse, som forhindre fremtidige Misbrug af deres Arbejds-kraft. Det betragter jeg for at være en Selvfølge. Det har jo længe været saa og er saa endnu, at den levende Arbejds-kraft bliver betragtet som en Vare, hvormed der kan handles som med enhver anden Vare paa Markedet. Saaledes er det ogsaa med den Arbejds-kraft og denne Vare ved Licitation-arbejde, og det har endogsaa der mange Gange været vist i en grellere Belysning og paa en værre Maade end ved andet almindeligt Arbejde. For saa vidt indrømmer jeg, at det er et Udslag af Arbejderbevægelsen, men jeg tror, at det er et berettiget Udslag. Naar der menes, at det vil være farligt at komme ind paa at lovgive paa dette Omraade, fordi det kun er en enkelt Klasse af Medborgere, der lovgives for, og hvis Interesser der paatales ved Lovforslaget, tror jeg ikke, at dette er rigtigt set. Forslaget har virkelig en videre Betydning end alene dette at paatale den arbejdende Stands Interesse. Jeg skal villigt indrømme, at naar man ser paa Lovforslagets § 1, som jo indeholder Hovedtanken i Lovforslaget, og hvor der tales om, at der skal sikres Arbejderne en passende Dagløn for det paagældende Arbejde eller en passende Minimalløn eller Minimalloft efter Fagernes Priskurant, eller at der skal sikres dem en Minimalløn pr. Time for Overtarbejde samt for Søn- og Helligdagsarbejde, og at der skal sikres dem en Normalarbejdstid, som ikke maa beregnes til over 10 Timer daglig — fraregnet Spise- og Hviletid — naar man ser paa disse Betingelser, kan man maasse, for saa vidt man ikke ser videre ind i Sagen, betragte Forslaget som udelukkende

gaaende ud paa at gavne den arbejdende Klasse. Men der tilfugtes virkelig noget andet med Forslaget end netop dette. Der tilfugtes at forhindre den hensynsløse, uretfærdige og til Skade for mange eksisterende Konkurrence, der finder Sted mellem Arbejdsgiverne eller Arbejdskøberne ved Paatagelse af det Arbejde, der bliver udbudt til Licitation af offentlige Institutioner. Det kan jo ikke bestrides, at det forholder sig saaledes, at der er en i allerhøjeste Grad hensynsløs Konkurrence til Stede paa dette Omraade. Det er jo bevist mange Gange, at Arbejdsgiverne virkelig ere gaaede saa langt ned med deres Tilbud, at det har været umuligt at udføre Arbejdet tilfredsstillende for den Betaling, det er blevet dem tilflaaet for. Det har jo vist sig, at hensynsløse Spekulanter ikke have generet sig for at gaa saa langt ned i deres Tilbud, at det har været umuligt for dem at levere Arbejdet for den Pris de have tilbudt det for, uden at spekulere i billig og tilbids fremmed Arbejds-kraft. De have maattet trække fremmed Arbejds-kraft ind i Vandet for at kunne udføre det billigt. Og selv naar de have hentet fremmed Arbejds-kraft herind, har det desuagtet vist sig, at de ikke have kunnet udføre det Arbejde, de have paataget sig, og at de selv ere gaaede fallit. Jeg ved endogsaa, at der er et Eksempel paa, at en Entreprenør har gaaet hen og hængt sig, fordi han ikke kunde udføre Arbejdet til den Pris, han havde paataget sig. Det er dette, man vil søge at slaa en Helgennem, og jeg tror, det lader sig gøre, hvis man vedtager dette Lovforslag. Jeg tror, det vil normalisere Forholdene, saa at Spekulationen ikke vil blive saa grænsløs og saa hensynsløs, som den har været til Dato. Dette, at enhver Arbejdsgiver, der giver Tilbud paa Licitationsarbejder, skal betale en bestemt Arbejds-løn, at han ikke maa lade sine Arbejdere arbejde længere end den almindelige Arbejdstid er, og at han maa beregne dem et aldeles bestemt Løn i Forhold til hvad der ellers lønnes med i Fagene, eller efter Fagernes Priskuranter, dette vil medføre en Basis for Tilbudene, som mangler i Dødblikket. Jeg skal indrømme, at den høberlige og respectable Arbejdsgiver, der giver Tilbud paa Licitationsarbejde, ikke tænker paa at kunne knibe ned under Arbejds-lønnen, naar han endelig faar Arbejdet. Men hans Licitationsbud kommer derfor ogsaa i Reglen til at staa over den hensynsløse og mindre høberlige Arbejdsgivers, og som oftest medfører dette jo, at den, der burde have Arbejdet, den, der ikke spekulerer i billig Arbejds-kraft og ikke spekulerer i absolut at